

[Ragnhild Andersen.]

og de er uden skyld i, at de ikke har anden pension — og så kommer man på foranledning af de radikales og det konservative partis talere her i tinget med et forslag om forbedringer for pensionister med 17 000 kr. i årsindtægt; de har det ikke godt nok, men de bør have andel i den indtægtsbestemte folkepension. Det forekommer mig, at de, når de når op i de højder, må kunne nøjes med de 1 260 kr., som alle 67-årige ægtepar er berettiget til fra 1. april, idet det bliver mindstebeløbet.

Regeringen foreslår altså, at man til dette formål anvender ikke mindre end 10 mill. kr. Er der nu særlig grund til at ile ældre, der har fra 12 000 kr. op til 17 000 kr. i årsindtægt, til hjælp? Jeg ville sætte pris på, om de partier i folketinget, som finder det naturligt og ligetil, at de ægtepar, der aldrig har ejet noget, skal nøjes med pensioner på mellem 5 000 og 5 600 kr., ville udtale sig om, hvorvidt de virkelig mener, at behovet hos dem, som har fra 12 000 til 17 000 kr. i pension eller livrente, er større end de mindrebemidlede.

Det drejer sig jo ikke her om en skattelettelse, som jeg og mit parti har foreslået gennemført for indtægter under 15 000 kr., ja, op til 19 000 kr. med vort forslag om 1 000 kr.s nedslag for indtægter under 15 000 kr. Nej, dette forslag angår alene adgangen til den indtægtsbestemte folkepension.

Mit parti forstår særdeles vel, at pensionister med små pensioner kan have det svært og kan have behov for en håndsrækning, og det er vi villige til at se på. Men hvorfor i alverden ofre 10 mill. kr. på at give de såkaldte selvpensionister med indtægter på 12 000-17 000 kr. en privilegeret stilling, når man ikke vil give folkepensionisterne her i hovedstaden én rød øre i dette forslag? Hvorfor så bruge 10 mill. kr. på det andet formål? Det kan jeg ikke se at der er nogen retfærdighed i.

Med en tjenestemandspension på 9 800 kr. vil tjenestemændene, der jo også hele

deres liv har indbetalt til deres pension, ikke ifølge forslaget kunne få del i den indtægtsbestemte folkepension; de kan højst få mindstepensionen, og jeg må sige, at mit parti finder ingen anledning til at foreslå forbedringer på dette område. Det gør vi ikke.

For nogle af de 30 000 selvpensionister gælder det, at de ligesom tjenestemændene har indbetalt til deres pension i rederier og andre virksomheder, samtidig med at arbejdsgiveren har indbetalt bidrag til deres pension. Hverken pensionisterne selv eller arbejdsgiveren har — i alt fald ikke igennem en årrække — betalt skat af disse pensionspræmier, lige så lidt som de, der har købt livrente for deres penge, har gjort det; de har ikke betalt skat af den del af indkomsten, de har anbragt her.

Det forekommer mig, at der ikke kan være stor forskel på den pension, en tjenestemand får udbetalt fra staten, og den, en pensionist fra et rederi får udbetalt. Men nu kommer man og siger, at arbejdsgiverne vægrer sig ved at indbetale til vore pensioner, fordi staten tager det meste derved, at den ikke vil yde fuld folkepension. Det synspunkt synes jeg ikke man kan anlægge, og den opfattelse kan kommunisterne i hvert fald ikke tolerere. Hvis det virkelig forholder sig således, at arbejdsgiverne med denne begrundelse vægrer sig ved at yde støtte til deres funktionærers pension, finder jeg, at det er på høje tid, at lovgivningsmagten belærer arbejdsgiverne om, at de, som har fordel af indsatsen fra deres funktionærer og arbejdere ude i produktionen, i virkeligheden har pligt til at bidrage ikke alene til sikring af deres funktionærers alderdom, men til en betryggende pension til alle de arbejdere, de har i deres brød.

Kommunisterne har tidligere, såvel i folkeforsikringskommissionen som her i tinget, opfordret til at træffe foranstaltninger, som pålagde arbejdsgiverne pligt til at betale bidrag til deres arbejderes alderdom. Vi har gjort opmærksom på det urimelige